

Tedere prelude op het Pop Arts Festival

TROUW 15/02/11

Pop Arts Festival

'Hondenliefde' door Ulrike Quade
Company & The Glasshouse o.r.v. Kees
Roorda; Bellevue Lunchtheater te Am-
sterdam t/m 27-2; inl.: 020-5305301,
www.lunchtheater.nl of www.poparts-
festival.nl

Een man op een bankje. Herfstbladen rondom. Zijn vingers bewegen wat mistroostig over de houten zitting. Tot hij zich daar bewust van wordt en zijn vingers stapbewegingen laat maken. Dan gebeurt het wonder. Als vanzelf transformeren die vingers in beentjes en zie je een

mannetje lopen en springen.

Meer is er niet voor nodig om de verbeelding van het publiek te activeren en zo de magie van poppenspel te laten beleven. Poppenspel dat zich allang heeft ontwikkeld tot een verrassend veelzijdige theatervorm, die dode materie kan bezielen maar ook levende wezens in objecten kan veranderen.

De komende twee weken zijn daar tijdens het Pop Arts Festival in drie Amsterdamse theaters (Bellevue, Ostade, Krakeling) zeer diverse nationale én internationale voorbeelden van te zien. Met als opvallende overeenkomst dat geen voorstelling zich

tot één genre beperkt. Grenzen tussen poppen, film, toneel of muziek vervagen.

Zo is 'Hondenliefde' een samenwerking tussen beeldend theatermaker Ulrike Quade en auteur/regisseur Kees Roorda. Haar poppen gaan een verbond aan met zijn teksten, en een acteur (een intrigerend stemmige Matthias Maat) speelt de centrale rol. Eenzaamheid is het thema en de voorstelling laat subtiel doorschemeren dat je die pas kan doorbreken als je je niet uitsluitend in je eigen sores begraaft, maar ook oog hebt voor die van een ander.

'Hondenliefde' is opgebouwd uit

korte scènes met ontmoetingen die zich tussen realiteit en fantasie afspelen, en die de man langzaam een zeker inzicht in zichzelf geven. Muzikale fragmenten, die meer als trailer dan als intermezzo klinken, geven die opbouw een haast filmische allure.

Expressief zijn de poppen van Quade: een lange arm als parkwacht, een reusachtige kop met dode ogen als blind meisje. Veelzeggend in hun beknoptheid zijn de teksten van Roorda met oneliners als 'geloven is niet hetzelfde als blind vertrouwen'. Wel zijn er momenten waarop er te veel wordt uitgelegd, zoals in een wat

flauwe moedercomplexscène.

Het mooist zijn de (woordloze) scènes waarin beider invalshoek tot een nieuwe synthese leidt. Als een uit brokstukken weer hersteld kruisbeeld een religieuze emotie door de man laat golven, heb je nauwelijks meer tekst nodig. Ontroerend hoogtepunt is de scène, waarin de man de ziel van een gekregen steen, die de geefster dierbaar was, gaat voelen terwijl hij hem op zijn voet en hoofd laat balanceren. Zo'n scène zouden Roorda noch Quade zonder elkaar hebben bedacht. Inspirerend – en een tedere prelude op het festival.

Banny Alkema